

Divinitas Christi probatur ab ejus cultu.

Quando sinus patrios linquens & dulcia regna
Filius ipse Dei, mortalem ostendere vultum
Vellit, & ad miseros æquali accederet ore;
Sedibus æthereis non cessit, ut Astra caduca,
Quæ lapsa in terram, amissâ jam forte priori,
In faciem demum terrestrem & inutile viscus
Degenerant, subito dum purior evolat ignis.
Majestas illi semper divina, nec ulla
Larva creaturas potuit celare tonantem.
Dum chorus Angelicus celebraret nomen Iesu,
Æthera voce suâ complet, quam læta per orbem
Excipiens longè jactat vehementius Echo.
Adventum Domini hinc agnovit conscius Orbis,
Obstupuit Delphis Vates, & mutus Apollo
Arbitrio cessit Christi: ipsa haud machina rerum
Surda Creatorem renuit, quem læta fatetur.
Hinc super Oceanum Jesus vestigia sacra
Dum figit, pronus Numen Neptunus adorat,
Et Nymphæ tremulos volvunt ad littora fluctus;
Obsequium præstat ventus, nec murmure iniquo
Obstrepit imperio, quin mites transit in auras.

Non fert æternum Numen commercia cultus;
Divisum imperium cum Jove nullus habet.
Non colimus templum sed præsens Numen; Iesus
Si sit mortalis, non mea thura feret.
Sic olim Herōas coluit delira vetustas,
Et Roma indigetes credidit esse Deos.
Non factus, sed natus erat Deus ille, character
Clarus, & æqualis Patris imago sui.

E R G O, cuius habet communia sacra, Paternam
Naturam pariter Filius ipse gerit.

Baptismus non est Ritus indifferens.

Mittite cædendos octavâ luce puellos
Sabbatici Verpæ! cœlum meliore lavacro
Jam petimus, sacro Baptismi fonte piandi.
In teneros sœvire juvat! sempérne cruentem
Ambiet infantum divini Numinis ira?
Sic nimirum dubiæ nascentia stamina vitæ
Et tenerum violatis opus, dum stat pia Mater
Tota madens lacrymis, frustra miserata puelli;
Unus tum dederat sœvus duo vulnera culter,
Sanguis huic, illi manat per lumina fletus,
Baptismi vel tum præstans præfigia nostri.
At non huic insuetus honos, non hæc nova venit
Gloria; quin illum vestri coluere parentes:
Hæc nōrunt pridem sacra, cùm gens Patria quondam
Missa per ingentem traxere piamina nubem.
Siquos cultores reliquis de gentibus unquam
Ascivit Judæa fides, aspergine tantum
Lustrali & puris voluit merfariet undis.
Nec prius Eſſeni excipiunt, quâm fonte piârunt
Aſſeclæ ſordem, & vitæ peccata prioris.
Sic primum affulſit Solymis præſaga Dei lux
Baptistes, ſed cùm demiſſus ab æthere ſummo
Meſſias promiſſus adeſt, nova foedera ſancit,
Molitürque novos homines atque altera jura.
Hic primus prælibat aquas, ea pignora quondam
Et vitæ potioris & olim ſigna ſalutis.
Ripa triumphalem vix tum compescere Rivum
Dum tumidas volvit Jordanes grandior undas.
Sic cùm pura dies & clari gloria cœli
Nec Jove nimboſo periit neque nubibus ullis,
Inter aquas vidiffe licet ſua lumina Solem
Spargentem cœlique eadem ſimulacra ſuperni.
Arridet ſub aquis ingens nec tum minor æther
Expanditque ſinus diſfuſo lumine vastos.
Defunctus tandem tam magno munere Christus
Discipulis eadem, (dum Regna paterna caperſit)
Discedens mandata dedit, quâ terra pateret,
Luſtrarent undis & Trino Nomine genteis.

Fulii 5. 1670. In die Comitiorum, Respond. Erasmo Lane, pro gradu S. Theol. Bac. C. C. C. Soc.